

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobce **L. P.**, zastoupeného JUDr. Josefem Klofáčem, advokátem, se sídlem Mariánská 531, Česká Lípa, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 9. 1999, č. X, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 12. 2003, č. j. 14 Ca 628/99 - 125,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal kasační stížnost proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba napadající rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení (dále jen „žalované“) o odnětí plného invalidního důchodu stěžovateli od 2. 11. 1999. Žalovaná při svém rozhodování vycházela z posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v České Lípě ze dne 14. 11. 1996, podle něhož nebyl navrhovatel k datu vydání rozhodnutí plně invalidní, ale pouze částečně invalidní.

Krajský soud ve svém rozhodnutí shrnul průběh řízení před správním orgánem. Žalovaná odnětí plného invalidního důchodu odůvodnila poklesem schopnosti soustavné výdělečné činnosti u stěžovatele o 50 %, což dle příslušných ustanovení zákona č. 155/1995 Sb. (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) neodpovídá podmínkám pro přiznání plné, ale pouze částečné invalidity. Krajský soud o žalobě proti rozhodnutí žalované vedl řízení

nejdříve dle části páté hlavy třetí občanského soudního řádu, po 1. 1. 2002, kdy nabyl účinnosti zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), pokračoval v řízení v souladu s přechodným ustanovením § 129 odst. 2 s. ř. s dle tohoto zákona. Konstatoval, že rozhodnutí žalované bylo vydáno s odkazem na posudek lékařky Okresní správy sociálního zabezpečení v České Lípě (dále jen „OSSZ“) ze dne 14. 11. 1996, dle kterého nepříznivý zdravotní stav stěžovatele byl především podmíněn postižením uvedeným v kapitole XV., oddílu E, položce 4, písm. b) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. (postižení podpůrného a pohybového aparátu, stavy po operacích a úrazech, s často recidivujícími projevy nervového a svalového dráždění, insuficiencí svalového korzetu a podstatným snížením celkové výkonnosti organismu). Z rozmezí 30 - 50 % stanoveného touto položkou zvolila posudková lékařka OSSZ horní hranici míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti, t. j. 50 %.

V soudním řízení byly vyžádány posudky Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí pracoviště v Praze, Karlovo náměstí 32 (dále jen „PK MPSV“), která hodnotila rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele shodně, míru poklesu soustavné výdělečné činnosti však stanovila dle kapitoly XV., oddílu E, položky 3, písm. b) přílohy č. 2 citované vyhlášky (kam byl zařazen chronický vertebrogenní syndrom více úseků páteře /C, Th, L páteře/ při degenerativních změnách, chronickými thoralgiiemi v případě stěžovatele s poruchou dynamiky krční a hrudní páteře), tedy hodnotou 25 %, kterou dále navýšila dle § 6 odst. 4 vyhlášky č. 284/1995 Sb. o 10 %. Dle posudku PK MPSV posudková lékařka OSSZ zdravotní potíže stěžovatele nadhodnotila, částečná invalidita nenastala v důsledku úrazu, ale degenerativních změn. Dle závěru posudků PK MPSV nebyl stěžovatel plně invalidní dle § 39 zákona o důchodovém pojištění, ale částečně invalidní dle § 44 odst. 1 téhož zákona.

V roce 2001 byl vypracován (soudem nevyžádaný) posudek dalšího znalce z oboru neurologie a posudkového lékařství Prof. MUDr. F. H., DrSc. Jednalo se o posudek doplňující k posudku téhož znalce, který byl vypracován v roce 1993 pro účely občanskoprávního řízení (náhrada škody z pracovního úrazu), vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 28 C 85/92. Zjištění znalce byla v rozporu s výše uvedeným závěrem PK MPSV potud, že tento znalec označil za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu úrazové změny. K otázce invalidity stěžovatele se znalec nevyjadřoval. Soud si proto vyžádal v řízení posudek dalšího znalce z oboru neurologie a posudkového lékařství od doc. MUDr. J. V., CSc., který ve svém posudku ze dne 19. 5. 2001 uvedl, že postižení páteře u stěžovatele vzniklo nejprve jako důsledek úrazu z 20. 5. 1990, přičemž se ale uplatnily i predispoziční okolnosti. V pozdějším období převládly u něho regresivní změny. Znalec vyslovil přesvědčení, že dominantní zdravotní postižení stěžovatele odpovídá postižením popisovaným v kapitole XV., oddíl E, položka 3, písm. b) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., v platném znění, s udávaným rozpětím 15 - 25 %. S ohledem na postižení více úseků páteře je třeba volit u stěžovatele strop tohoto rozmezí, t. j. 25 %. Tuto hodnotu pak zvýšil o 10 % bodů podle § 6 odst. 4 téže vyhlášky na 35 % (pro popisované psychické změny), v čemž se ztotožnil s posudkem posudkové komise MPSV. Za účelem odstranění některých rozporů ve znaleckých posudcích krajský soud nařídil provedení důkazu posudkem kolektivního znaleckého orgánu - Institutu postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví v Praze (dále jen „Institut“). Znalecký kolektiv dospěl k závěru, že anatomicko patologické změny na skeletu páteřním vznikly jak v důsledku přirozeného opotřebení páteřních struktur, tak v důsledku úrazu z roku 1990. Míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti hodnotil posudek na 50 %, a současně uvedl, za jakých podmínek byl stěžovatel schopen vykonávat soustavnou výdělečnou činnost.

Krajský soud dále ve svém rozhodnutí citoval příslušná ustanovení zákonů, které jsou pro danou věc stěžejní, t. j. § 56 odst. 1, § 39 zákona o důchodovém pojištění. Uvedl, že ustanovení dalšího soudního znalce a zadání vypracování znaleckého posudku by přicházelo v úvahu, pokud by důkazy provedené v řízení byly nedostatečné ke zjištění skutečného stavu věci. Krajský soud však neměl pochybnosti o úplnosti a správnosti obou znaleckých posudků, jejichž závěry byly shodné, a v podstatě potvrdily přes některé dílčí výhrady i výroky posudků PK MPSV. Dle krajského soudu byl stěžovateli přiznán plný invalidní důchod na základě tzv. „stavovské invalidity“, která předpokládala zvláštní podmínky pro jeho přiznání některým profesním skupinám, např. horníkům. Po nahrazení zákona č. 100/1988 Sb. (o sociálním zabezpečení) zákonem o důchodovém pojištění bylo zvláštní posuzování důchodových nároků některých zaměstnanců zrušeno a nahrazeno jednotnými pravidly pro zjišťování míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti dle nepříznivého zdravotního stavu. Tento pokles ani v jednom případě posouzení u stěžovatele nedosáhl 66 %, jeho zdravotní postižení neodpovídá ani zařazení mezi zdravotní postižení uvedená v příloze 3 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., stěžovatel proto nesplnil podmínky plné invalidity stanovené § 39 zákona o důchodovém pojištění. Z uvedených důvodů se krajský soud ztotožnil se závěrem znaleckého posudku vypracovaného Institutem, neshledal důvody ke zrušení rozhodnutí žalované, a žalobu zamítl jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s. ř. s. V závěru rozhodnutí krajský soud poukázal na vázanost soudu skutkovým stavem ke dni vydání napadeného rozhodnutí.

Stěžovatel v kasační stížnosti podané proti tomuto rozsudku krajského soudu namítal důvody nezákonnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Poukazoval na závěry uvedené v obou posudcích PK MPSV, dle kterých se jeho zdravotní stav od doby přiznání plného invalidního důchodu nezměnil, což považoval za podstatné. Pokud jeho zdravotní stav v době přiznání plného invalidního důchodu odpovídal plné invaliditě, pak tento důchod není možno odejmout pouze v důsledku legislativních změn. Uvedl, že se necítí být schopen soustavné výdělečné činnosti, proto s rozhodnutím žalované ani krajského soudu nesouhlasí. Domnívá se, že závěry posudků týkající se jeho zdravotního stavu jsou rozporuplné a nejednotné a z tohoto důvodu mělo být vyhověno jeho návrhu vypracovat další posudek nezávislým subjektem. Dle stěžovatele nebyl skutkový stav objektivizován, a důvody, na jejichž základě krajský soud rozhodl, nemají oporu ve spisech. Vady rozhodnutí, spočívající v absenci dostatečných a jednoznačných podkladů, lze napravit pouze vypracováním kontrolního posudku v novém řízení. Výrok krajského soudu byl tudíž vydán předčasně, neboť neměl oporu v dokazování. Stěžovatel byl v minulosti jakožto dělník uranových dolů důkladně lékařsky vyšetřován, nikdy nebyla shledána zdravotní postižení, která by potvrzovala závěr posudků. Spojování nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele s degenerativními změnami organismu je v rozporu i se zprávou MUDr. J.

Vytýká dále soudu, že neměl k dispozici podklady, na jejichž základě by mohl objektivně ve věci rozhodnout, jeho rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné a nesrozumitelné. Stěžovatel namítal též rozpor s čl. 36 odst. 2, 3, čl. 6 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Nepřezkoumatelnost a nesrozumitelnost dovozoval z toho, že krajský soud neuvedl, jakými úvahami se při rozhodování řídil, když pouze konstatoval, že se ztotožnil se závěry posudku Institutu. Dle jeho názoru nemohl Institut podat nezávislý posudek, neboť se jedná o školicí středisko všech lékařů, kteří musí zastávat stejné názory jako jejich školitelé, aby mohli pokračovat ve svém vzdělávání. Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhuje zrušení napadeného rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud napadený rozsudek přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uvádí, a podle obsahu podání též skutečně uplatňuje, důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze podat kasační stížnost z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

K této námitce Nejvyšší správní soud uvádí, že v řízení o odnětí plného invalidního důchodu, tedy dávky podmíněné dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem, spočívá zjišťování skutkové podstaty právě ve zjištění charakteru, rozsahu a intenzity jednotlivých zdravotních postižení, jakož i toho, jakou měrou se na celkovém nepříznivém zdravotním stavu podílejí, včetně stanovení základní příčiny tohoto stavu. Z podmínek pro odnětí plného invalidního důchodu stanovených v § 38 ve spojení s § 56 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění bylo v dané věci sporné, zda ke dni 7. 9. 1999 byl či nebyl plně invalidním.

Pojištěnec je podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění plně invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 66 %, nebo je schopen pro zdravotní postižení soustavné výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek. Způsob posouzení a procentní míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti a okruh zdravotních postižení umožňujících soustavou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek stanoví prováděcí předpis, kterým je vyhláška č. 284/1995 Sb. (§ 39 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění). Pro stanovení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti jsou v příloze č. 2 citované vyhlášky uvedeny příslušné procentní míry podle druhů zdravotního postižení, přičemž pro stanovení této procentní míry je nutné určit zdravotní postižení, které je příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, je-li těchto zdravotních postižení více, jednotlivé hodnoty poklesu se nesčítají. V takovém případě se určí, které zdravotní postižení je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, a procentní míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti se stanoví podle tohoto zdravotního postižení, a to se zřetelem k závažnosti ostatních zdravotních postižení (§ 6 odst. 2, 3 vyhlášky č. 284/1995 Sb.). Podle ustanovení § 6 odst. 4 téže vyhlášky v případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce je zdravotní postižení, které s ohledem na jeho předchozí výdělečné činnosti, dosažené vzdělání, zkušenosti, znalosti a schopnost rekvalifikace způsobuje pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti větší, než odpovídá horní hranici míry poklesu této schopnosti, lze tuto horní hranici zvýšit až o 10 procentních bodů. To platí obdobně, nastal-li pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti uvedený ve větě první v důsledku působení více příčin dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce.

V řízení o dávku důchodového pojištění posuzuje plnou nebo částečnou invaliditu lékař okresní správy sociálního zabezpečení (§ 8 odst. 1 písm. a/ zákona č. 582/1995 Sb.); pro účely přezkumného řízení soudního je tato pravomoc svěřena Ministerstvu práce a sociálních věcí,

kteřé za tímto účelem zřizuje posudkové komise (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb.). Soud je oprávněn nařídít za účelem dostatečného zjištění skutečného stavu věci provedení dalších důkazů, včetně důkazu znaleckým posudkem. Z této zákonné úpravy vyplývá především zásadní význam posudků uvedených komisí pro přezkumné soudní řízení, kladoucí na obsah posudků, jejich náležitosti a posudkové závěry požadavky, odpovídající tomuto významu. Zejména tu vystupuje do popředí požadavek přesvědčivosti a úplnosti posudků i přesná formulace posudkových závěrů tak, aby odpovídaly zákonem vymezeným pojmům. Posudek pak soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s., tedy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny v jejich vzájemné souvislosti, přičemž pečlivě přihlíží ke všemu, co za řízení vyšlo najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.

Z citovaných ustanovení je zřejmé, jakým způsobem a v jakém rozsahu byly žalovaná a krajský soud povinny zkoumat v případě odnětí plného invalidního důchodu stěžovatele skutečný stav věci.

Ze spisové dokumentace vyplývá, že zdravotní stav stěžovatele byl velmi podrobně zkoumán několika posudkovými lékaři, komisemi a znalci, přičemž všichni dospěli ke shodnému závěru, že stěžovatel je v důsledku dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu částečně invalidní (s výjimkou Prof. JUDr. F. H., DrSc., který se však k otázce stěžovatelovy invalidity nevyjadřoval, zabýval se jen otázkou rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu). Krajský soud v průběhu řízení provedl důkazy několika posudky, objektivizujícími zdravotní potíže stěžovatele, jejichž závěr ohledně stupně invalidity byl shodný, snažil se odstranit i dílčí rozpory ohledně zjištění příčiny nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele. Ke svému rozhodnutí měl krajský soud dostatek podkladů s jednoznačným závěrem ohledně stupně invalidity stěžovatele. Stěžovatel nespecifikuje rozpory posudků, které namítá v kasační stížnosti, pouze obecně uvádí, že dle jeho názoru byly závěry posudků nejednotné. Nejvyšší správní soud takto obecně formulovanou námitku neshledal důvodnou, neboť při kvantitě názorů lékařů na zdravotní postižení stěžovatele je přirozené, že jejich názory na dílčí postižení se mohou lišit, pro krajský soud byl podstatný jejich závěr, který ani v jednom případě nesvědčil pro pokles soustavné výdělečné činnosti o více než 66 %. Stěžovatelem navrhovaný další znalecký posudek (§ 127 o. s. ř., § 64 s. ř. s.) by byl na místě, jestliže stávající důkazy by byly nedostatečné ke zjištění skutečného stavu věci. V daném případě by takový důkaz byl nezbytný jen tehdy, pokud by o správnosti posudkových závěrů ohledně částečné invalidity stěžovatele byla pochybnost co do jejich úplnosti či správnosti. Nejvyšší správní soud konstatuje, že pro účely posouzení stupně invalidity posudky provedené v řízení neobsahovaly při jejich vzájemném porovnání takové rozpory, které by bylo nutno odstraňovat dalším znaleckým posouzením, postup krajského soudu, který neprovedl důkaz dalším znaleckým posudkem, nebyl v rozporu se zákonem a nelze v něm spatřovat vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Správnost závěrů posudku posudkové komise nebyla dalšími důkazy zpochybněna a soud z nich proto právem vycházel.

Stěžovatel dovozoval možnou podjatost posudku vypracovaného Institutem postgraduálního vzdělání ve zdravotnictví v Praze, a to z důvodu, že tento Institut vzdělává všechny lékaře, kteří z toho titulu nezpochybňují jeho závěry. Taková námitka postrádá vnitřní logiku, neboť posudek Institutu byl vyhotoven v řízení jako poslední, posudkoví lékaři a znalci tedy při posuzování zdravotního stavu stěžovatele názor Institutu neznali. Je nutno poznamenat, že z uvedených důvodů podjatost Institutu jakožto celku nelze namítat, stěžovatel by musel uvést skutečnosti vylučující z rozhodování konkrétní lékaře.

Zásadní námitkou stěžovatele je jeho nesouhlas s přehodnocením plné invalidity na částečnou pouze v důsledku změny právní úpravy. Stěžovateli byl plný invalidní důchod přiznán dle § 29 odst. 2 písm. c) zákona č. 100/1988 Sb., kdy pro dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav byl schopen vykonávat soustavné zaměstnání, ale jen zcela nepřiměřeně dřívějším schopnostem a společenskému významu jeho dosavadního zaměstnání. Jednalo se o tzv. „stavovskou invaliditu“, přičemž není sporu o tom, že takto invalidními byli uznáváni i ti, jejichž nepříznivý zdravotní stav nemusel odpovídat plné invaliditě v obecné podobě. Zákon o důchodovém pojištění tuto úpravu změnil, a zcela záměrně z posuzování invalidity odstranil nemedicínská hlediska. Nová definice invalidity dle zákona o důchodovém pojištění již nepřipouští tzv. profesní a stavovskou invaliditu, pro zmírnění nepříznivých sociálních dopadů byly podmínky pro výplatu takovýchto důchodů přiznaných před 1. 1. 1996 zachovány pro osoby, jejichž věk byl k 31. 12. 1995 alespoň o 10 let nižší, než jejich příslušná věková hranice pro nárok na starobní důchod (§ 78 zákona o důchodovém pojištění). Z uvedeného vyplývá, že podmínky pro posuzování invalidity byly změněny zákonem, zákon odnětí plných invalidních důchodů v souvislosti s uvedenou změnou předpokládal a vymezil skupinu poživatelů stavovských důchodů, pro kterou dopady zmírnil. Na stěžovatele se přechodné ustanovení § 78 zákona o důchodovém pojištění vzhledem k jeho věku nevztahuje, je tedy povinen strpět pro něho nepříznivé následky legislativní změny. Z výše uvedených skutečností je zřejmé, že legislativní změna posouzení plné invalidity byla provedena v souladu s čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR a s čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že důvodem pro odnětí plného invalidního důchodu přiznaného na základě tzv. „stavovské invalidity“ nemusí být pouze zlepšení či stabilizace zdravotního stavu, jedná se o výjimečný případ, kdy k němu dochází v důsledku zpřísnění zákonných podmínek pro uznání plné invalidity. Námitku stěžovatele o nepřípustnosti tohoto stavu z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

Soud přezkoumává výsledek posouzení PK MPSV z hlediska, zda byly vyloučeny pochybnosti o úplnosti podkladů, na jejichž základě bylo posouzení prováděno, zda nevznikají žádné pochybnosti o diagnózách onemocnění, o určení rozhodující příčiny nepříznivého zdravotního stavu, jeho zařazení dle citované vyhlášky, a okruhu zaměstnání, která zjištěným onemocněním vyhovují, a která je posuzovaný schopen vykonávat.

Nutno tudíž uzavřít, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, má oporu ve spisech, není s nimi v rozporu, a při jejím zjišťování zákon porušen nebyl způsobem, že by to mohlo ovlivnit zákonnost rozhodnutí. Krajský soud neměl tudíž důvod přezkoumávané rozhodnutí zrušit.

Stěžovatel dále namítal nepřezkoumatelnost a nesrozumitelnost rozhodnutí krajského soudu, dle jeho názoru z rozhodnutí nevyplývá, jakými úvahami byl soud veden. Dovolává se tudíž kasačního důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud k této námitce uvádí, že krajský soud v řízení o dávce důchodového pojištění, podmíněné nepříznivým zdravotním stavem, prověřuje posudky odborníků z hlediska, zda byly pořízeny v souladu se zákonem, t. j. zda byly dodrženy procesní předpisy upravující postup při posouzení zdravotního stavu, zda výsledky posouzení jsou srozumitelné, dostatečné pro rozhodnutí ve věci samé, bez logických rozporů. Krajský soud uvedl, že nemá pochybnosti o úplnosti a správnosti provedených důkazů, vzhledem k tomu, že všechny svědčí pro jeden závěr, t. j. že stěžovatel nebyl plně invalidní, nebylo pochybností o tom, na základě jakých skutečností soud rozhodl. Soud též srozumitelně uvedl, proč nebyl

proveden důkaz dalším znaleckým posudkem, věnoval se i problematice přiznávání a odnímání stavovských důchodů. Rozhodnutí krajského soudu proto nelze označit za nepřezkoumatelné či nesrozumitelné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Napadené rozhodnutí krajského soudu tedy netrpí stěžovatelem dovozovanými vadami dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., a proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl, a to včetně zákona odpovídajících výroků o náhradě nákladů řízení.

O náhradě nákladů kasační stížnosti bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť stěžovatel nebyl ve věci úspěšný a správní orgán nemá na jejich náhradu právo ze zákona (§ 60 odst. 1, 2 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 31. srpna 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu